

REFERENCE N°
123.455.789

N°
123.456

Pohlednice Z PAŘÍŽE

Jedno rozhodnutí
může změnit celý život

ALEX BROWNOVÁ

Píše se rok 1917, Evropou zmítá první světová válka a mladá zdravotní sestra Beatrice Crawfordová opouští bezpečí svého domova ve Velké Británii, aby se mohla na francouzských bojištích starat o zraněné vojáky. Ani o desítky let později, když Francie podlehne nacistické okupaci a Paříž přikryje temný stín, Beatrice nedokáže jen nečinně čekat na záchranu. Komu však v tomhle novém, nebezpečném světě může věřit?

V roce 2019 do Paříže přijíždí Annie Lovellová, jež bez rozmýšlení skočila po možnosti navštívit byt, který ve městě zdědila její londýnská sousedka. Vedle příjemného vytržení z každodenního stereotypu tam na ni čeká i překvapení, které možná změni celý její život – podaří se jí totiž objevit Beatriciny skryté deníky.

Uchváčena strhujícím vyprávěním i nádherou Města světel skládá dohromady mozaiku dávných událostí, jež Beatrice uvedla do chodu... a které ještě stále čekají na své završení.

„Mistrovské dílo.“

–Melanie Blake,
autorka románu *Mrchy*

„Strhující příběh, který si zamilujete.“

– Jill Mansell,
autorka knih *Ty a já, navždy*
a *Tohle může všechno změnit*

Alex Brownová

POHLEDNICE
Z PAŘÍŽE

Přeložila Jitka Jiterská

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

A Postcard from Paris © Alexandra Brown 2020

Published by HarperCollinsPublishers Ltd., London

Translation © Jitka Jiterská, 2021

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2022

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-634-7 (ePub)

ISBN 978-80-7625-633-0 (pdf)

ISBN 978-80-7625-226-4 (print)

Pro Caroline, Tracey a Rachel
za jejich neutuchající podporu a za to,
že jsou mi těmi nejlepšími přítelkyněmi,
jaké bych si mohla přát.
Jsem vskutku vděčná, že jsem vás našla.

„Přátelství mezi ženami,
jak vám každá žena může potvrdit,
se skládá z tisíců drobných laskavostí -
které si navzájem neustále oplácíte.“

Michelle Obamová

1

Tindledale, anglický venkov, 1916

Beatrice Crawfordová prahla po dobrodružství. Toužila zbavit se škatulky mladé dámy z venkova a najít smysl života, změnit svět k lepšímu. Stát se významnou ženou, jakou byla lady Dorothy Fieldsová, unikátní dáma se zářivě rudými vlasy, která dříve toho večera rozpálila slabě osvětlený vesnický sál svým naprosto strhujícím proslovem. Beatrice soustředěně naslouchala, jak lady Dorothy vypráví o ošetrovatelské praxi u detašované jednotky dobrovolníků neboli DJD, kde konala svou vlasteneckou povinnost a pečovala o statečné vojáky bojující v první světové válce za krále a vlast daleko na bitevních polích.

Beatrice si zapnula knoflíčky bavlněné noční košile, posadila se k toaletnímu stolku, rozčesala si ebenově černé kadeře a pak, když si je sponkou ze želvoviny stáhla z obličeje, si na tváře a krk nanesla krém a prsty jej rozetřela až dolů ke klíčovému kostem. V hlavě si přehrávala události toho

výjimečného večera a s údivem vzpomínala na atmosféru v sále. Bylo to úžasně vzrušující. V publiku bok po boku usedlo plno mladých žen jejího věku, včetně sufražetek s malými brožemi v barvách trikolory připíchnutými na klopách. Všechny společně toužily přispět k protiválečnému úsilí, ne jen přežívat svůj tíživý život plný nekonečných, jednotvárných zaměstnání, mezi které se řadily lehké domácí práce nebo vyšívání podle předlohy v tichém salonku. Její mladší přítelkyně, Queenie, neteř hospodyně, která už přiložila ruku k dílu prací v továrně na střelivo v nedalekém městečku Market Briar, proslov lady Dorothy málem propásla. Dorazila se zpožděním a byla trochu rozrušená, z vlněného baretu a rukavic nenápadně setřásla vrstvičku jemných kapek deště a vděčně zašeptala „Děkuji, Trixie“, načež sklouzla na židli, kterou pro ni Beatrice držela na konci řady. Vrhla na ni významný pohled a Beatrice jí v odповěď stiskla ruku. Obě pochopily a tajně se ze svého malého aktu vzdoru zaradovaly. Beatricina nevlastní matka, Iris, totiž Queenie zakázala, aby její nevlastní dceru oslovovala „Trixie“. Považovala to jméno za „nevhodné a docela obyčejné“! Ale Beatrice se líbilo být Trixie, cítila se plná života, veselá a svobodná, a tak v tom obě přítelkyně pokračovaly, kdykoli byla Iris z doslechu.

Beatrice a Queenie se nečekaně spřátelily před pěti lety, když Iris trvala na tom, že tehdy třináctiletá Beatrice „musí dokonale ovládat minimálně dva jazyky, má-li z ní být dokonalá debutantka se

šancí najít si vhodného manžela“. Teprve osmiletá Queenie byla dívenka známá bystrostí a učenlivostí. Měla kaštanově hnědé kudrnaté vlasy a uličnický pohled v zářivě zelených očích. Každý den ji přivázeli z vesnice, aby se učila francouzštině a němčině, a Beatrice tak měla s kým procvičovat své konverzační dovednosti. Avšak co se týče Beatricina písemného projevu, ten byl v obou jazycích beznadějný, nedokázala si jej osvojit. Její nevlastní matka sice pocházela z Francie, nicméně byla až příliš zaměstnaná rušným společenským životem – který ji mimochodem často přiváděl na okázalé večírky až do Londýna, Paříže, Monte Carla a mnohem dál –, než aby svůj čas promrhala výukou. Obzvlášť když Beatrice, jak Iris říkala, „v mládí neoplývala dostatečným talentem na jazyky“. Iris rovněž zastávala názor, že opakováním látky by s ní jen ztrácela čas a že by Beatrice spíš měla vyvinout snahu zlepšit své vědomosti při společné výuce s nevzdělanou a mnohem mladší dívkou z vesnice, která látku jistě pochytlí daleko rychleji než ona. „Tak to abys nezhálela!“

A tak jazykově vybavené Beatrice, za což vděčila tvrdošíjné matce a švýcarské vychovatelce Paulette, v cestě za jejím snem pomáhat vojákům v přední linii ve Francii stálo už jen absolvování deseti přednášek a lekcí první pomoci. Ne že by jazyková vybavenost byla povinná, ale Beatrice nabyla dojmu, že by jí to mohlo poskytnout určitou výhodu. Lady Dorothy navíc říkala, že pomoc nebudou potřebovat jen anglicky mluvící vojáci.

Byli mezi nimi i Francouzi, pár Němců a další váleční zajatci. Samozřejmě že musí získat i nějakou praxi v první pomoci. Snad v nějaké nemocnici v Londýně, navrhovala lady Dorothy a doporučila jim, aby se šly do nějaké představit a ukázat, že se nebojí práce. Dobrovolníky prý vítají s otevřenou náručí.

Beatrice si přitáhla kolena k hrudi a nohy v trepkách položila na okraj sametově polstrované židle. Pevně si objala nohy a v nitru si hýčkala ten pocit příležitosti. Teď už viděla cestu vpřed. Jako by někdo hluboko v ní rozsvítil světlo a zažehl mrazivý pocit naděje, který byla sotva schopná vstřebat. Ne že by pochmurná bitevní pole ve Francii představovala důvod k jásotu. To jistě ne. Bylo v tom mnohem víc. A Beatrice s tím musela něco udělat. Noviny byly plné seznamů. Jmenných seznamů vojáků, kteří padli v zákopech. Stránka za stránkou, samí muži, někteří z nich ještě chlapci. Jmen bylo na tisíce hned první den války v roce 1914 a od té doby to nebralo konce. Otcové. Synové. Bratřenci. Strýčkové. Synovci. Její drahý bratr, Edward, který narukoval na začátku války, se v žádném seznamu naštěstí zatím neobjevil. Ale jak dlouho ještě? Beatrice nepřetržitě pronásledovala zlá předtucha, kterou nedokázala setrást. Přestože poprvé v životě měla pocit, že konečně dostala příležitost, že našla smysl života.

Otec bude pochopitelně protestovat. Byl by raději, kdyby se provdala za Clementa Forsytha, toho ohavného syna londýnského bankéře. Ale

jak by mohla, když její srdce patřilo jinému? Tajné lásce. Bobby pracoval ve stájích, kydal hnůj a staral se o koně, takže by pro ni nikdy nebyl vhodnou partií, alespoň z pohledu jejího otce. Beatrice málem puklo srdce, když zjistila, že Bobby odchází bojovat za vlast. Od té doby neuplynula chvíle, kdy by na něj nemyslela a nesnažila se ochránit jeho krásné tělo imaginárním štítem, aby se jednou mohl vrátit do jejího náručí. Jedinou útěchou jí bylo, že Bobby a Edward bojovali ve stejné jednotce PALS. Byl tam s nimi i starší bratr Queenie, Stanley, a další muži z vesnice. Vzájemné přátelství jim pomáhalo udržet si v rámci možností dobrou náladu. Beatrice opatrovala Bobbyho fotografii, kterou schovávala ve svém deníku plném bezbřehých vyznání lásky.

Jenže místo Bobbyho tu byl teď Clement. Pro následoval Beatrice od chvíle, kdy ji jako sedmnáctiletou poprvé spatřil v nádherných bílých saténových šatech s krajkovým lemem, které jí Iris poslala z Paříže speciálně na ples královny Charlotty, vrcholnou událost debutantské sezony. Od té doby byl neodbytný, navštěvoval ji doma bez ohlášení a vždycky se po jejím boku objevoval na společenských událostech – královské dostihy v Ascotu, veslařská Regatta, korunovační galavečer krále Jiřího, nemluvě o dalších plesech na rozličných majestátních sídlech a zámcích, na které ji dotáhla despotická macecha. A běda, když se některý debutant opovážil na Beatrice jen pohlédnout. Clement byl v tu chvíli nesnesitelný. Vrhla kolem

sebe varovně pohrdavé pohledy a významně pokládal svou ruku kolem jejích ramen. Veškerým řečem o manželství bylo našťastí prozatím utrum, 2. března začala branná povinnost a Clement se neochotně zhostil své úlohy v armádě.

Nevlastní matka by proti jejímu odchodu do Francie protestovala snad ještě víc. Její touhu stát se dobrovolnicí by nazvala pouhou absurdní představou, které by měla být okamžitě učiněna přítrž, tím si byla Beatrice jistá.

„Není vhodné, aby mladá dáma tvého postavení nastoupila do tak podřadné práce. Vytírat podlahy a měnit špinavé ložní prádlo? A co chudák tvůj otec? Uvalit na jeho bedra takovou hanbu za vlastní krev, to je neodpustitelné. A jestli se nechceš vzdát svých vrtošivých nápadů a dál hodláš zavrhnout naprosto příhodnou žádost o ruku, pak se obávám, že jednoho dne už budeš příliš stará a zarputilá na to, aby si tě nějaký gentleman vzal za manželku. Zbytek života strávíš jako stará panna!“ vyprskla Iris pobouřeně před několika měsíci u večeře, když se Beatrice poprvé zmínila o možnosti jít pomáhat do polní nemocnice Červeného kříže na faře Stanway na okraji vesnice. Beatrice si ten večer uchovala v živé paměti. Když později dorazila do svého pokoje, zapsala si zraňující macešina slova do deníku, který zamykala v psacím stolku z ořechového dřeva. Kdysi patřil její milované matce a teď byl její. Stará panna! Beatrice to slovo dokonce několikrát podtrhla a pak dlouze přemítala nad tím, že zůstat pannou

by vlastně nemuselo být zas až takové prokletí. Zvláště když nemohla být s Bobbym a jedinou další možností bylo vstoupit nedobrovolně do manželství s Clementem Forsythem.

Jenže Beatrice bylo pouhých osmnáct let. A mladá dáma mohla být přijata na ošetrovatelské místo v zahraničí, pokud jí bylo třiadvacet, jak to říkala lady Dorothy. Beatrice příští měsíc oslaví devatenáct, avšak byla odhodlaná najít způsob, jak pravidlo věku obejít. Klidně se udělá starší, pokud to bude nutné. Lhaní sice nebylo její parketa, ale jestliže nebude zbytí, udělá to. Ostatní dívky v sále si o tom povídaly s jistou nonšalancí. Bylo přece nevhodné, aby se dámy někdo vypytaval na věk. Šlo jen o malý detail, který bylo radno přehlédnout. Pro dobro země. Už nemohla ztrácet čas. Už se pevně rozhodla. Měla před sebou celý život a byl až příliš cenný na to, aby ho promarnila v příhodném, avšak neláskyplném manželství. Uvažovala o svém milostném životě. A lásce. Skutečné lásce, jakou chovala ona k Bobbymu, nebo její matka k otci předtím, než její život skončil.

Beatrice byly teprve čtyři, když se to stalo. Edwardovi bylo sedm a tou dobou pobýval v internátní škole. Matka zemřela při porodu další dceřry, která také nepřežila. Od té doby se Beatrice cítila příšerně osamělá. Dlouhé hodiny trávila zíráním z okna pokoje na zvlněná, sluncem zalitá pole a na dřevěný vodní mlýn v dáli, který z řeky v pravidelných intervalech, neustále dokola, nabíral vodu. Jeho melodický rytmus byl balzám

pro truchlící mladou duši. Jednou zahlédla duhu a přemýšlela, jestli je nad tím třpytivým obloukem petrolejově zbarvených pruhů nebe, jestli tam může jít a znovu se shledat se svojí milovanou matkou.

Tak strašně jí chyběla. Pekly spolu a kreslily. Beatrice společně trávený čas zbožňovala. Vy-
ráběly parfémy, lisovaly květiny, procházely se po polích, sbíraly luční kvítí a připravovaly z něj vonné lektvary. Ta nejveselejší kvítka slisovaly, aby uschla, a pak je lepily do alb. Beatrice ta alba stále měla, ale po matčině smrti se do nich nedokázala ani podívat.

Jak čas běžel, vzpomínka na matku, rozzářenou a nadšenou, vonící po sladkých růžích, vždy s úsměvem na tváři a s polibkem pro svého vroucně milujícího manžela, postupně bledla. Beatrice dospěla a dokázala si najít vlastní zábavu, která jí přinášela radost. Ponořila se do psaní deníčků a čtení knih. Její oblíbenou byly *Malé ženy*. Beatrice ze sester Marchových čerpala energii, byly tak průbojné a plné života. Oblíbila si jejich veselost a zvědavost spojenou s *joie de vivre*, o které jí Paulette vyprávěla na hodinách francouzštiny, když byla malá.

Kam se to všechno podělo? Beatrice věděla, že dobrých mužů je nedostatek, i kvůli té strašlivé válce; ne že by toužila po jiném, když její skutečnou láskou byl Bobby, ale taky se znala dost dobře na to, aby věděla, že se zblázní, pokud tuhle příležitost k útěku nevyužije. Kdyby měla zůstat starou

pannou do konce života, tak ať, ale aspoň bude mít svůj osud ve vlastních rukách. Neměla na vybranou. Jako utrápená ženuška nějakého nabubřelého bankéře by se v tak bezvýznamném životě unudila k smrti. Kdyby měla den za dnem trávit jen vyšíváním, nestačily by jí ani všechny předlohy, ani občasné klavírní recitály a psaní dopisů, aby tu rutinu narušila. Potřebovala víc. Mnohem víc. A taky toho měla na oplátku hodně co nabídnout.

Měla jasno. Přidá se k DJD. Nejdřív se přihlásí jako dobrovolnice do nemocnice u fary, pak postoupí do londýnské nemocnice, zatímco bude absolvovat výcvik, a nakonec si odjede rozšířit obzory do Francie, kde bude stlát postele, převazovat rány a koupat zraněné vojáky. A bude to dělat se ctí. Oblékne modrou uniformu se sněhobílou zástěrou a plátěnou čepicí připíchnutou v týlu spínacím špendlíkem a bude si připadat velmi užitečná, protože její práce bude stát za to úsilí a bude nesmírně důležitá. Kývla hlavou, jako by tím chtěla zdůraznit to největší rozhodnutí, které kdy v životě učinila.

Lady Dorothy upoutala Beatricinu pozornost svými fotografiemi v uniformě. Na jedné z nich měla na sobě zelené kalhoty zastrčené do vysokých kožených bot, jak to nosívali muži. Na další řídila sanitku a z otevřeného okýnka rozverně mávala na fotografa. V ten okamžik si Beatrice uvědomila, že by hrozně chtěla zažít totéž. Řídit už uměla, jezdila v otcově autě po dvoře kolem

domu. Sidney, jejich hajný, jí ukázal, jak na to, a velmi záhy to s volantem a pedály uměla na jedničku. A tak bylo rozhodnuto – z Beatrice se přece jen stane významná žena, která změní svět k lepšímu... Jakmile otce a Iris získá na svou stranu, až jim představí svůj úžasný únikový plán.

Londýn, Anglie, 2019

Annie Lovellová na chvíli zavřela oči a potlačila povzdech. Její dvaadvacetiletá dcera Phoebe jí právě dávala přednášku přes FaceTime.

„Mami, proč jsi nepočkala? Pomohla bych ti ty krabice zabalit a vynést nahoru na půdu. Stačilo říct... vážně mi to nedělá žádný problém.“

Následovalo ticho.

„Mami! Posloucháš mě?“ vyštěkla Phoebe, čímž Annie polekala, až málem ze sklenice v ruce vylila značnou dávku svého rosé. „Jsi v pořádku? Vypadáš rozrušeně. Nebouchla ses při tom pádu do hlavy?“

„Ne, zlato. Opravdu mi nic není,“ ujistila ji Annie a v tu chvíli litovala, že se o pádu ze žebříku vůbec zmínila.

„A proč piješ? V tuhle dobu! Je teprve šest. Není dobře lít do sebe tolik alkoholu každý večer. Dnes ráno při běhání jsem poslouchala jeden podcast, diskutovali tam o rizicích pravidelného

popíjení ve všední dny. Jak lidé ve středním věku, převážně ženy, do sebe večer vyklopí klidně celou flašku a pak si ani neuvědomí, že pro ně alkohol začíná být problém –“

„Drahoušku! Já s alkoholem žádný problém nemám,“ skočila jí Annie do řeči, když se Phoebe odmlčela, aby se nadechla, „a navíc nejsem ve středním věku. Je mi teprve devětačtyřicet. Lidi se dneska běžně dožívají stovky, takže mi ještě zbývá asi rok, než budu technicky vzato ve středním věku a ty si o mě budeš moct dělat starosti. Tedy, ne že by sis je někdy musela dělat,“ dodala mírně, zastrčila si pramen blondatých vlasů za ucho a nenápadně, mimo kameru, si usrkla vína. Pak sklenku odložila na konferenční stůl a opatrně naklonila notebook tak, aby kamera nezabírala krabici s alkoholem, kterou jí poslala nejlepší kamarádka Beth.

„Na posilněnou, zlato. Natáhni se a ulev svým ubohým nožkám,“ instruovala ji Beth, když jí Annie zavolala, aby poděkovala za luxusní balíček. Skrývala se v něm krabice vína, božsky vonící svíčka, krabička oblíbených čokoládových lanýžů, hromada časopisů o interiérovém designu a dárková kartička Netflixu. To vše zabalené do růžového hedvábného papíru uvnitř malého proutěného košíku s koženými řemínky.

Milá a pozorná Beth! Byla jí neustále oporou, hlavně v těch náročných obdobích. A že jich bylo. Už od chvíle, kdy Annie opustil exmanžel Mark a navždy jí tak zlomil srdce. To byly děti ještě malé.

Když necelý rok poté, co ukončila univerzitu, Annie zjistila, že je těhotná s Phoebe, nebylo pro ni vůbec jednoduché vzdát se kariéry a snů o cestování a místo toho se provdat. Po svatbě se soustředila na péči o rodinu a domov, zatímco Mark dál pokračoval ve svém – ostatně jako vždycky. Budoval kariéru, scházel se s kamarády a o víkendech jezdil hrát golf. Ale vždycky se vrátil domů, milující a pozorný. Až do toho dne, kdy se nevrátil! Dva dny ignoroval její telefonáty a zprávy, dokud nezačala v čirém zoufalství obvolávat místní nemocnice a nakonec i jeho rodiče. Z Marka se vyklubal pěkný zbabělec. Poslal jí e-mail s vysvětlením, že ještě není připravený se usadit a že se nastěhoval k mladší ženě, se kterou se seznámil v práci. Trvalo mu týden, než si promluvili z očí do očí a on jí vysvětlil, že Carly nemá děti, miluje cestování a ráda chodí na festivaly. Je nezávislá. Stejně jako byla Annie, než ho potkala. To ho přimělo si uvědomit, že prostě není stavěný pro rodinný život.

Byla to právě Beth, kdo Annie pomohl přežít ty trýznivé roky, které následovaly. Stala se z ní svobodná matka se zničenými sny, což zásadně podrylo její sebevědomí. Následovalo období několika vlašných vztahů. Pak si jednoho dne v levém podpaží nahmatala hrozivě vypadající bulku. Po biopsii se naštěstí ukázala být docela neškodná. Annie by se ale určitě sesypala, kdyby neměla Beth, která ji k sobě přivinula v jednom ze svých pověstných medvědích objetí. Ale i Beth se mohla

o Annie vždycky opřít, třeba když zemřel její báječný, dobrosrdečný tatínek. Doprovázela ji i na různé koncerty a konkurzy, kterými v posledních letech, v průběhu budování pěvecké kariéry, procházela. Proto velmi těžce nesla, když Beth odjela do Austrálie.

Věděla, že své nejlepší kamarádce nemůže tu jedinečnou příležitost dvanáctiměsíčního angažmá sopránistky v opeře v Sydney vymlouvat – Beth o tom snila už od dětství –, ale už teď jí hrozně chyběla. Telefonování a textování prostě nebylo ono. Kvůli časovému posunu se navíc zdálo, že nikdy neměly dost času, aby probraly všechny drby nebo se od srdce zasmály společnému vtipu či veselé vzpomínce. Jako to v posledních čtyřiceti letech dělávaly skoro každý den. Posledně, když Beth volala Annie přes FaceTime, bylo připojení tak pomalé a slabé, že Beth hovor po několika vteřinách ukončila. Annie se pak cítila úplně prázdná. Kromě postarší Joanie, která bydlela vedle, byla Beth její jediná blízká přítelkyně. Navíc i kmotra Phoebe.

Seznámily se už na základní škole. Beth byla jako její sestra. Dělalý spolu všechno – přespávaly u sebe, chodily se bavit na koncerty a večírky –, a nakonec spolu na univerzitě sdílely malý byt v Edinburghu. A tak Annie nikdy neměla potřebu stýkat se s někým jiným, s kolegy z práce kupříkladu. Aby byla upřímná, drinky po práci a večírky v kanceláři nebyly její styl. Po rozchodu s Markem se uzavřela do sebe, zůstávala doma a stýkala se